

Barbara Cartland

Taevas sõlmitud abielu

Barbara Cartland
A Marriage Made in Heaven
1982

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Viivi Dengo
Korrektor Mari Mets

© 1982 Barbara Cartland
All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2004 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10357

ISBN 978-9949-20-089-4

Autori märkus

Ühendkuningriigis on tavaline, et kõrg- või alam-
aadli tiitli pärija saab endale peale hertsogi-, markii-,
krahvi-, vikondi- või paruniseisuse ka esivanemate kodu
ja perekonna varanduse.

Esmasünniõigus, mille puhul vanim poeg pärib
sama hästi kui kõik, on mõeldud säilitama mõisaid
puutumatute ja tükeldamatutena ning kindlustab nõn-
da igale järgmisele pärijale sobiva tausta.

Samamoodi kuuluvad põlispärandina järgmisele
pärijale maalid, mööbel, lauahõbe ja muud perekonna
väärisasjad, nii et ta ei saa neid müüa ega perekonna
varandust laiali pillata.

Tiitlid lähevad normaalselt üksnes meesliini pidi,
nii et kui perekonnapeal ei ole poega, on eeldatav pärija
tema lähim meessoost sugulane, olgu ta pealegi ainult
nõbu.

On fakt, et mõnedes väga vanades kõrgeaadli-perekondades, nii Inglis- kui ka Šotimaal, võib meessoost pärija puudumisel tiitel langeda naisele. Aga see juhtub ainult siis, kui pärimisõigus on spetsiaalselt tagatud juba iga aadliregistri loomise ajal.

Esimene peatükk

1827

Buckhursti hertsog pidas hobused kinni oma Park Lane'i maja uhke paraadukse ees.

Seda tehes võttis ta vestitaskust uuri ja lausus rahuloleval toonil:

“Üks tund, viiskümmend kaks minutit! Rekord, ma mõtlen, Jim!”

“Kaks minutit parem kui viimasel korral, teie hiilgus,” ütles Jim oma istmelt faetoni taga.

Naeratus kalgivõitu huultel, astus hertsog punasele vaibale, mille kaks valgete parukate ja silmapaistvate perekonnaliivreedega teenrit olid kiiruga trepiastmetele laotanud.

Hertsog sammus marmorhalli, kust suurejooneline kahe poolega trepp viis teisele korrusele, ning ülemteener võttis ta kõvakübara ja sõidukindad.

“Markiis ja leedi Bredon on salongis, teie hiilgus,” ütles ta aupaklikult.

“Pagan!” pomises hertsog.

Ta tahtis juba teise suunda keerata, aga tema selja tagant kostsid sammud ja ta õemees, Hulli markii, tuli läbi lahtise ukse sisse.

“Tere, Buck, näen, et oled kohale jõudnud!” hüüatas markii tarbetult.

“Mis lahti on?” päris hertsog. “Perekonna nõupidamine?”

“Kardan küll,” vasta markii.

Buckhursti hertsogi huuled tõmbusid kriipsuks, aga ta ei öelnud esialgu midagi. Siis lausus:

“Ütle mu õdedele, Arthur, et ma ei lase neil kaua oodata, ja kanna hoolt, et šampanja teeks nende tuju paremaks, kui see minu eelduste kohaselt muidu oleks.”

Hulli markii ei naernud, vaid üksnes sammus õige suureliselt salongi poole, samal ajal kui hertsog läks trepist üles oma ruumidesse.

Talle oli maal öeldud, et õed soovivad teda näha, ja ta juba ootas, et nad hakkavad teda nagu tavaliselt mingi väärteo eest sõitlema.

Kuigi ta arvas, et see pole üldse nende asi, teadis ta varasemast kogemusest, et nad võivad sel teema väga sõnarohked olla.

Hertsogi kaks õde olid temast vanemad, ja kui tema oma isa unistuste ja ambitsioonide kehastusena siia ilma

tuli, oli teda enamiku inimeste arvates kohutavalt hellitatud juba siis, kui ta hällis oli.

Kindlasti olid õed teinud oma parima, et teda ära hellitada, ja kui ta suureks kasvas, viisid ülesande lõpule lugematud ilusad naised, kes teda taga ajasid, iga ta tuju täitsid ja olid valmis usaldama talle mitte ainult oma südame, vaid ka reputatsiooni.